

ἀγάπη, ἀδερφικὸ σπῖτι. *Mās ēδειξε ἀδερφικὴν ἀγάπη κοιν.* *Εἴπαμ' αὖτον λόῳ ἀδελφικά, ἅμα ἐκεῖνος 'κ' ἔκ'σε μας* (τοῦ εἵπαμε λόγια ἀδελφικά, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἤκουσε) Χαλδ. || Φρ. *Τ' ἀδερφικὸ φιλεῖ γλυκύτερό' ἀπὸ τὸ μέλι* Πελοπν. (Λακων.) 2) Οὐδ. πληθ. ἀδελφικά οὐσ., τὰ κτήματα τῶν ἀδελφῶν Πόντ. (Τραπ.) β) 'Ο οἶκος, ἡ γενεὰ τῶν ἀδελφῶν πολλαχ.: *Πῆγ' ἡ νύφ' 'ς τ' ἀδερφ'κά τ'ς* Χουλιαρ.

ἀδερφῖνα ἡ, ἀδελφῖνα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀδερφῖνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖνα.

1) Ἡ μικρὰ ἀδελφή Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Ἡ ἀδελφή, θωπευτικῶς Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ.: Ἄσμ.

*Κ' ἔρχονται τρεῖς ἀδερφῖνες
νὰ μοῦ κλέψουν τοῖς σταφύλες*

Κάρπ. Πβ. ἀδερφάκι, ἀδερφέλλι.

ἀδερφίνι τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφῖνα.

Ἀδελφός.

ἀδερφίτσα ἡ, ἀδελφίτσα Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Δεξ. Κομ. ἀδερφίτσα Ἡπ. Μεγίστ. ἀδερφίτσα Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφή, θηλ. τοῦ ἀδερφός, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα. Ὁ τύπ. ἀδελφίτσα καὶ μεσν. Πβ. Ἀχιλλήϊδ. N 1354 (ἔκδ. Hesselings) «τοὺς γάμους νὰ ποιήσωμεν τῆς ἡμῶν ἀδελφίτσας».

1) Ἡ μικρὰ ἀδελφή Ἡπ. Πόντ.: *Ἐναν ἀδελφίτσαν εἶχα, ἐκεῖνε πα ἐπέθανεν* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) 2) Ἡ ἀδελφή, θωπευτικῶς Ἡπ. Μακεδ. Μεγίστ. κ. ἄ.: *Ἐχον μὲ ἀδερφίτσα καὶ τὴν ἀγαπάω πολὺ* Ἡπ. || Ἄσμ.

Τρέχουν μαννίσις κὶ ρουτοῦν, ἀδερφίσις κ' ἱξιτάζουν Μακεδ.

Ὡρα καλή, στραθιώτισσα, τῆς μάννας μ' ἀδερφίτσα (στραθιώτισσα = συνοδοιπόρος) Μεγίστ.

Συνών. ἀδερφῖνα, ἀδερφούδα, ἀδερφούλλα.

ἀδερφοβάρεμα τό, Θράκ. ἀδερφουβάρεμα Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ βάρεμα.

Ἡ ὑπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφὸν προξενηθεῖσα πληγὴ θεωρουμένη κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὡς λίαν σοβαρὰ καὶ δυσκόλως θεραπευομένη: Ἄσμ.

*Πολλοὺς γιὰ ῥαδὶς γιάτριπα κὶ ἄλλους θινὰ γιατρέφου,
μ' αὐτό 'νι ἀδερφουβάρεμα κὶ γιατριμὸ δὲν ἔχει*

Πβ. ἀδερφομαχαιρεῖα, ἀδερφοσπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφοχαντζαρεῖα, ἀδερφοχτυπημέα.

ἀδερφοβύζατο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ βυζάτο.

Εἶδος φυτοῦ ἐδωδίου: *Φύλλα τοῦ ἀδερφοβύζατου.* Πβ. βυζάτο. [**]

ἀδερφοδιώχτης ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Κυπαρισσ. Μάν.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδελφός καὶ διώχτης.

1) Ὁ παῖς ὁ ἐπιφέρων θάνατον εἰς τοὺς ἀδελφούς του κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας Ἀθῆν. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. β) Ἡ καταστρεπτικὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. Χίος: *Ὅταν μὲ μῆτέρα ἔχ' ἓνα παιδί καὶ τὰ κατόπιν ποῦ γεννᾷ δὲν τῆς ζοῦν, τότε τὸ παιδί ἔχ' ἀδερφοδιώχτη καὶ τὸ καίνε 'ς τὸ φοῦρνο* (τὸ εἰσάγουν εἰς φοῦρνον μὲ μικρὰν θερμότητα. Πβ. Θράκ. 1 (1928) 406. Περὶ τῶν τοιούτων δοξασιῶν καὶ μαγγανειῶν ἰδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1285 κέξ.) Σηλυβρ. *Αὐτὸ τὸ παιδάκι ἔχει ἀδερφοδιώχτη* Σῦρ. *Μώρ', ἄς τον κὶ αὐτὸς ἔχει ἀδερφοδιώχτη* Κρήτ. *Συνών. ἡσκιος.* 2) Ἡ ὑπερκογχικὴ φλέψ ἡ κυανὴ γραμμὴ ἡ μέλαν σημεῖον μεταξὺ τῶν δύο ὀφρύων ἀποτελοῦντα τὸ γνῶρισμα τοῦ φέροντος τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἀδελφούς παιδὸς Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

ἀδερφόκας ὁ, ἀδελφόκας Καππ. ἀδερφόκας Κύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όκας. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀνεψιόκας, γιόκας κττ.

Ὁ ἀδελφός, θωπευτικῶς: Ἄσμ.

Κὶ ὁ σκύλλος ὁ ἀδερφόκας του χτυπᾷ μὲ τὸ πινέλι Κύμ.

Σκότωσ' τὸν ἀδελφόκα σου κ' ἔλα νὰ μὲ κερδένης Καππ.

Φέρ' καὶ τὸν ἀδελφόκα μου τὸ παραμοιάζ' ἐμένα αὐτόθι.

Πβ. ἀδερφάκι, ἀδερφέλλι.

ἀδερφοκλωνῶ Σύμ. ἀδερφοκλωνῶ Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ κλώνος.

Ἐκφύω, σχηματίζω παραφυάδας, βλαστούς: *Ἐδερφοκλώνησε δὲ ἀδερφουλλάκι - ἡ σπορά.* Συνών. ἀδερφολογῶ, ἀδερφώνω.

ἀδερφοκόριτσο τό, ἀμάρτ. ἀδελφοκόριττον Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀδελφοκόρ'το Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ κορίτσι.

1) Ἡ ἀδελφή πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἄρρενας ἀδελφούς Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ.): *Ἐχω τρία ἀδελφοκόρ'τζᾶ* Χαλδ.

2) Ἡ πρώτη ἐξαδέλφη (ἐκ τοῦ πληθ. ἀδελφοκόριτσα, τὰ κορίτσια τῶν ἀδελφῶν) Πόντ. (Κοτύωρ.) Πβ. ἀδερφοπαίδι.

ἀδερφολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀδερφουλόγ'μα Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφολογῶ.

Παραφύας, κλάδος ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ κυρίου κορμοῦ, ἐπὶ φυτῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν δημητριακῶν ἔνθ' ἄν.: *Οἱ κουνκxές ἔβγαλαν ἀδερφουλουγήματα* Σάμ.

ἀδερφολογῶ, ἀδελφολογῶ Ἀθῆν. Κύθν. ἀδελφολογῶ Κύθν. ἀδερφολογῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδερφουλολογῶ Σάμ. ἀδερφουλολογῶ Μακεδ. (Πάγγ.) ἀδερφολογῶ Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Ἐκφύω, συμφύω παραφυάδας ἢ βλαστούς, ἐπὶ ἀγρῶν, φυτῶν δημητριακῶν κττ.: *Ἀδελφολογᾷ τὸ σπαρμένο Ἀθῆν.* *Ἀδερφολογᾷ τὸ σπάρμα Μύκ.* *Ἀδερφουλολογῶσαν οἱ κουνκxές Σάμ.* *Τὸν τριμηνί'κου σ'τάρ' δὲ ἀδερφουλολογᾷ Πάγγ.*

